

Рівненський державний

гуманітарний університет

Студентський дайджест

Збірник наукових матеріалів здобувачів
вищої освіти

№ 3
2021

Рівненський державний гуманітарний університет
Психолого-природничий факультет

Студентський дайджест

збірник наукових матеріалів здобувачів вищої освіти

Випуск 3

Рівне, 2021

СТУДЕНТСЬКИЙ ДАЙДЖЕСТ: збірник наукових матеріалів здобувачів вищої освіти. – Випуск 3. – Рівне: РДГУ, 2021. – 150 с.

Головний редактор:

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор, перший проректор, завідувач кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Виконавчий редактор:

Корчакова Наталія Вікторівна – доктор психологічних наук, доцент, професор кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Члени редакційної колегії

Немеш Олена Миколаївна – доктор психологічних наук, професор, в.о.ректора Рівненського державного гуманітарного університету.

Павелків Віталій Романович – доктор психологічних наук, професор, декан психолого-природничого факультету Рівненського державного гуманітарного університету.

Безлюдна Валентина Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент, професор кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Юрчук Олексій Іванович – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки і психології (дошкільної та корекційної) імені проф. Поніманської Т. І Рівненського державного гуманітарного університету

*Друкується за рішенням Вченої Ради РДГУ
(протокол № 5 від 27 травня 2021 р.)*

За достовірність фактів, дат, назв тощо відповідальність несуть автори матеріалів.

підозрілість, ворожість. Ці підлітки часто бувають пасивними і сором'язливими в спілкуванні з однолітками через страх бути відкинутими. Зазвичай це супроводжується комунікативною некомпетентністю, невмінням встановлювати дружні взаємини з іншими людьми. Крім того, підліткам з високим рівнем схильності девіантної поведінки властивий високий рівень тривожності. У них проявляється невпевненість в собі, низька самооцінка іноді комплекс неповноцінності.

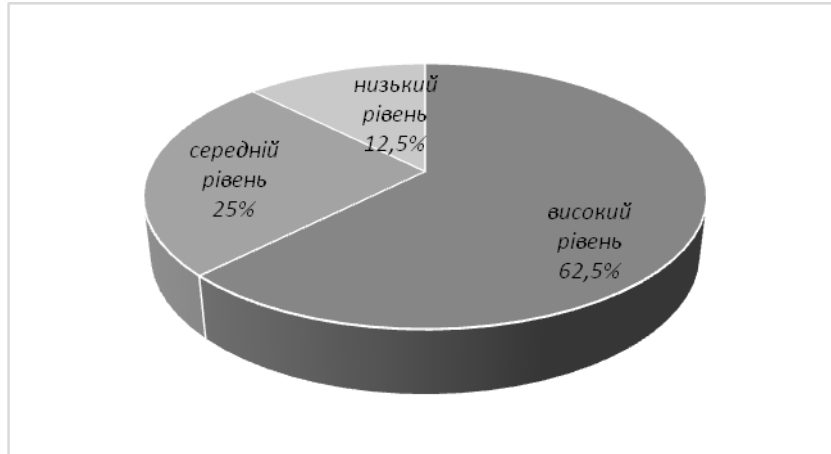

Рис. 3. Відсотковий розподіл рівнів схильності до девіантної поведінки дітей підліткового віку

Висновки. Отже, під девіантною поведінкою підлітків розглядається система вчинків чи окремі дії психічно здорової людини, які суперечать офіційно встановленим або фактично сформованим у суспільстві нормам і правилам на певному етапі розвитку суспільства, як результат несприятливого соціального розвитку та порушення процесу соціалізації особистості підлітка. Емпіричне дослідження показало, що більша половина підлітків з вибірки мають високий рівень схильності до девіантної поведінки, а також окремі ознаки схильності до агресії й насильства. Ці підлітки вимагають підвищеної уваги. Необхідно провести комплексне вивчення особливостей неповнолітніх, їх внутрішньосімейні взаємини та сформувані корекційну програму для зменшення виявлених проявів.

Список використаних джерел

1. Беличева С.А. Основы превентивной психологии/ С. А. Беличева. – Москва : Сфера, 2010. – 525с.
2. Коваль В.В. Патологические формы девиантного поведения у детей и подростков/ В.В. Коваль. – Москва : Академический проект, 2015. – 335 с.
3. Ковальчук, М.А. Девиантное поведение. Профилактика, коррекция, реабилитация / М.А. Ковальчук, И.Ю. Тарханова. – Санкт-Петербург: ВладосПресс, 2010. – 288 с
4. Кудрявцев, В.Н. Современные проблемы борьбы с преступностью в России /В.Н. Кудрявцева// Вестник Российской академии наук. – 2009. – №9. С. 790-797.
5. Мардахаев Л.В. Социальная педагогика/ Л.В. Мардахаев. – Москва : Гардарики, 2008. – 269 с.

УДК 159.922.86-056.49

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ У КОРЕКЦІЙНІЙ РОБОТІ З ПІДЛІТКАМИ, ЯКІ МАЮТЬ ПРОЯВИ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ

Рабович Ірина, здобувач освіти ОС «бакалавр», 4 курс, РДГУ

Керівник: Джеджера О. В., старший викладач

Підлітковий віковий період досить часто характеризується серйозними порушеннями у поведінці, адже в цей час відбувається надзвичайно складний процес –

становлення характеру дитини і девіантна поведінка є зовнішнім проявом цього кризового періоду. Крім становлення характеру, пубертат характеризується психофізіологічною та гормональною перебудовою, що може обумовлювати ріст різноманітних відхилень в поведінці. Власне, саме тому, поняття «важкі» підлітки є центральною психологічною та педагогічною проблемою, а коригування поведінки, що відхиляється від норми та проблема інструментарію психокорекції є досить перспективною. Виходячи з вище сказаного, психологічний інструментарій для корекції деструктивної поведінки повинен бути комплексним та об'ємним.

Мета: На основі загального теоретичного аналізу психологічної та педагогічної літератури виокремити комплекс корекційного інструментарію, котрий найбільш ефективно допомагає усунути причини та прояви девіантної поведінки підлітків, що в свою чергу дозволяє підготувати теоретико-методологічну базу для подальшого дослідження механізмів та умов поведінки, яка виходить за межі норми та впливає на процес соціалізації підлітка.

Виклад основного матеріалу дослідження. Проблема психокорекційного інструментарію, як і проблема самої девіантності, в силу величезної кількості клінічних форм прояву поведінки, що виходить за межі норми, які є різними за структурою та механізмами утворення, що в загальному диктує необхідність вироблення комплексної патогенетичної, симптоматичної та феноменологічної корекції, є досить актуальними.

У широкому розумінні, у соціологічній та педагогічній літературі, «девіація» – це поведінка, або системне повторення дій, котрі спрямовані на порушення загальноприйнятих соціальних базових норм життя. У психологічній науці девіантна поведінка визначається як певні особливості особистості, мотиви та дії якої є згубними як для самого девіанта так і для соціуму, адже призводять до внутрішнього конфлікту особистості та його соціальної дезадаптованості. Українські вчені, такі як Л. Василенко, М. Голубєва, О. Макаренко, І. Ткаченко вважають, що девіантну поведінку варто розглядати в умовах всебічного та комплексного впливу низки чинників, які діють на індивіда. Особливо це простежується саме у підлітковому віці на соціально-психологічному, загальносоціальному та індивідуальному рівнях, що може призвести до виникнення поведінки, яка власне виходить за межі норми [2, с. 125-128].

Дослідженню проблеми психокорекційного інструментарію у роботі з проявами девіантної поведінки всіх вікових категорій, в тому числі і підліткового, приділяється достатньо уваги як зарубіжними так і вітчизняними науковцями. Встановлено, що саме корективний вплив на деструктивну поведінку є найбільш дієвим й, виходячи з вище сказаного, «психологічна корекція» – це виправлення чи послаблення певних рис й психічних функцій особистості, які виходять за межі встановлених норм. Варто зазначити, що даний метод є комплексним і його вплив поширюється не лише на корекцію деструктивної сфери підлітка, а й на розвиток пізнавальних психічних процесів (Ю. Клейберг, Н. Максимова, Н. Пергаменщик, З. Раєвська, З. Шевців). Також, дослідниками переконливо доведено, що психологічна корекція безпосередньо впливає на розвиток особистості через внесення коректив у ведучу діяльність (у перехідному віці – це інтимно-особистісне спілкування), адже для нормального вікового розвитку і переборення виявлених труднощів є потреба в забезпеченні формування адекватної провідної діяльності, яка часто у підлітків є слабо розвиненою, або також має значні деструкції (А. Леонтієв, А. Виготський, Д. Ельконін, С. Рубінштейн).

При корекції, як стверджує В. Щербина, важливу роль відіграють напрямки психологічного впливу, котрі спрямовуються не лише на симптоматику, а й на причини поведінкових відхилень, що виникають у певних підсистемах – саме вони є джерелами різних проявів та форм деструктивної поведінки [5, с. 133]. Підбір психокорекційного інструментарію прямопропорційно залежить від причин девіації, тому слід розглянути основні підсистеми особистісних відхилень (табл.2).

Таблиця 2

Основні підсистеми відхилень у поведінці

Підсистема	Короткий опис	Форми прояву
Девіантна мотивація	Характеризується актуальними в даний час для людини цінностями, прагненнями та особистісними мотивами, які здатні спонукати індивіда до аморальної поведінки	Агресивні та саморуйнівні спонукання, ворожі установки, корисливо-егоїстичні мотиви
Емоційні проблеми та труднощі саморегуляції	Дана підсистема характеризується тим, що супроводжує девіанта на протязі його життя негативними емоціями та розладами в цій сфері, що спричинює нездатність управляти своїм психоемоційним станом	Тривога, депресія, порушення самоконтролю, низька самооцінка, агресія
Негативний девіантно-соціальний досвід	Деадаптивний поведінковий досвід створює умови для розвитку девіацій, особливо, якщо він системно повторюється. Таким досвідом може вважатись відсутність в індивіда позитивних навичок	Деадаптивні стереотипи, деадаптивні звички та навички, когнітивні спотворення, поведінкові дефіцити, загальна особистісна деадаптованість

На основі розглянутих причин розвитку девіантної поведінки та її проявів можна сформулювати базові пріоритетні цілі психологічної допомоги для осіб з поведінкою, що виходить за межі норми: допомога у виробленні особистістю життєво важливих умінь; зменшення рівня деадаптивності; збагачення соціальних зв'язків особистості та створення навичок позитивного досвіду; удосконалення саморегуляції та самоконтролю. Як зауважує Н. Максимова, в ході реалізації психокорекційної роботи варто застосовувати такі психологічні методи як: психотренінги, тренінги релаксації, психодрама та тілесна психотерапія, що спрямовуються на зменшення різного роду проявів девіантної поведінки [1, с.338]. Обов'язковою, на переконання В. Степанова, є робота з родиною та сім'єю, де проживає дитина з проявами девіантності, особливо, якщо це сім'ї неблагополучні, педагогічно занедбані, конфліктні та аморальні [4, с. 168].

На думку вітчизняного психолога Д. Старкова, у корекції адикції як форми девіантної поведінки, дієвим є метод «відкріплення» та «закріплення», що відносяться до когнітивного психологічного напрямку. Суть методу полягає у порівнянні «плюсів» та «мінусів» шкідливої звички, де застосовується принцип деактуалізації конкретного каналу задоволення, що спричиняє переважання «мінусів» над «плюсами», власне після цього клієнт починає усвідомлювати шкідливий вплив, адикту нагадуються негативні наслідки вживання тих чи інших речовин [3, с. 263].

Також для зменшення деструктивних проявів поведінки застосовують методи, що розширюють позитивний поведінковий спектр поведінки, а саме: тренінги збільшення рівня впевненості у собі та нормалізації рівня самооцінки, тренінгові заняття для вироблення адекватних комунікативних навичок, а також резистентності до соціального тиску. Не менш актуальними та дієвими є рольові ігри, які можна проводити в рамках тренінгу, так і окремо; навчання на конкретній моделі поведінки та отримання позитивного досвіду; застосування групових дискусій; метод позитивного підкріплення й десенсибілізації; техніка «Повені». Зазначимо, що суперечливість у внутрішньому світі підлітка, проблеми у взаєминах з батьками, значний розрив між рівнем самооцінки та між сприйняттям особи оточенням спонукає підлітка шукати інші референтні групи, приналежність до яких допомагає дитині самоствердитись та отримати відчуття самоповаги. Саме тому, комплексні психокорекційні заняття повинні спрямовуватися на прояви антисоціальної поведінки, на освоєння навичок адекватної взаємодії з оточенням та

вироблення обізнаності в соціально-правових нормах поведінки. Особливу увагу при корекції девіантної поведінки необхідно спрямовувати на ціннісно-мотиваційну сферу, адже саме вона часто у підлітків має патологічну основу.

Висновки. Отже, узагальнюючи сказане вище, цілком обґрунтованим є наступне визначення поняття «девіація» – це порушення, або невідповідність поведінки особистості в взаємозалежності до соціальних норм, законів, правил, яка формується у певних підсистемах та проявляється у вигляді деструктивної поведінки й несе шкоду як особистості, так і її оточенню. Девіація має різного роду форми, й відповідно до причин виявлених проявів девіацій, та відповідно до особистісної підсистеми, в якій сконцентрований прояв, підбираються корекційні методи. Їх вибір не простий та вимагає великої компетентності психолога. Корекція може реалізовуватись індивідуально, або ж групою. Виходячи з цього, широко застосованими й ефективними є психодинамічні, поведінкові, когнітивні методи, гештальт-техніки, арт-техніки, рольові ігри, техніки деактуалізації, поведінкової десенсибілізації та тренінги. Вибір інструментарію повинен реалізовуватись відповідно до вікових особливостей дітей (психофізіологічна та гормональна перебудова) та їх сімейної ситуації, оскільки лише у такому випадку корекційний комплекс і проведена з допомогою нього робота буде ефективною.

Список використаних джерел

1. Максимова Н. Ю. Психологія девіантної поведінки : навч. посіб. для студентів вищ. навч. закл. / Н. Ю. Максимова. – Київ : Либідь, 2011. – 518 с.
2. Макаренко О. Проблеми психологічної корекції девіантної поведінки підлітків / О. Макаренко, М. Голубєва, Л. Василенко, І. Ткаченко // Соціальна психологія. – 2011. – №2. – С. 125–133.
3. Старков Д. Ю. Психогенні фактори та техніки нейтралізації потягу до вживання психотропних речовин у хімічних адиктів // Актуальні проблеми психології : збірник наукових праць Інституту психології імені Г.С. Костюка НАПН України. – Том XI : Психологія особистості. Психологічна допомога особистості : Вип. 13. – Київ : Фенікс, 2015. – С. 256–267.
4. Степанов В. Г. Психологія трудних школьників / В. Г. Степанов. – М. : Академія, 1998. – 320 с.
5. Щербина В. Б. Психологічна корекція відхилень у поведінці особистості / В. Б. Щербина // Збірник наукових праць Кам'янець-Подільського національного університету ім. Івана Огієнка. Серія : Соціально-педагогічна. – 2013. – Вип. 23(2). – С. 132–140.

УДК УДК 159.922.86-056.34:616.89-008.441.44

ПОПЕРЕДЖЕННЯ СУЇЦИДАЛЬНИХ НАХИЛІВ СЕРЕД СТАРШОКЛАСНИКІВ

Романович Ірина, здобувач освіти ОС «бакалавр», 4 курс, РДГУ
спеціальності 053 «Психологія» (Практична психологія)

Керівник: Джеджера О.В., старший викладач

В Україні проблема суїцидів стала дуже актуальною. Статистичні дані свідчать про суттєве збільшення проявів суїцидальної поведінки саме серед дітей, підлітків й молоді. Зростання самогубств, прояви і поширення аутоагресивних і аутодеструктивних перспектив серед старшокласників на сучасному етапі є реальною соціально-психологічною проблемою. Проблема схильності до суїцидальної поведінки є актуальною, оскільки обумовлена, в першу чергу тим, що зачіпає такі життєво важливі сфери, як питання життя і смерті. У другу чергу, проблема суїцидальних тенденцій є значущою для кожної людини, оскільки суїцид може бути здійснений абсолютно будь-якою людиною. У третю чергу, незважаючи на спад

З М І С Т

АПОСТОЛ М. ВЗАЄМОДІЯ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ З БАТЬКАМИ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ.....	5
БАБАК А. ПСИХОЛОГІЧНА ГОТОВНІСТЬ ДИТИНИ ДО НАВЧАННЯ.....	8
БЕНДЮГ В. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОВЕДІНКИ ПОДРУЖЖЯ В КОНФЛІКТІ.....	10
БЕНДЮГ В. ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ТИПУ ТЕМПЕРАМЕНТУ НА ПОВЕДІНКУ ПОДРУЖЖЯ В КОНФЛІКТІ.....	13
БІЛЬ Ю. ЧИННИКИ АГРЕСИВНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	15
БОРТНІК М. ПСИХОЛОГІЧНІ ДЕТЕРМІНАНТИ ПРОЯВІВ ІНФАНТИЛІЗМУ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ.....	17
ВАЛАГА О. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ Я-ОБРАЗУ В РАНЬОМУ ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ.....	20
ГРЕБІНЕВИЧ М. ВПЛИВ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ НА ПРОФЕСІЙНЕ САМОВИЗНАЧЕННЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	21
ГУЗЕЙ А. ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ МОЛОДОГО ФАХІВЦЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ.....	24
ГУРИНЧУК А. ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ЛІДЕРСТВА В ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ.....	28
ДАНИЛЯК К. ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФЕНОМЕНУ СТРАХУ У СУЧАСНІЙ НАУЦІ.....	30
ДВОРАК Д. ПСИХОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА БУЛІНГУ У ШКІЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	32
ДЕМ'ЯНЮК В. ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ СИСТЕМИ ОСВІТИ ДО УМОВ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	35
ДЕРЕЛО І. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ САМОПРЕЗЕНТАЦІЇ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ-ЖІНОК.....	39
ДЖЕДЖЕРА О. ВПЛИВ СТРЕСУ НА ПЕРЕЖИВАННЯ ЕМОЦІЙНИХ СТАНІВ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19.....	41
ДЗЬОБА Ю. ПРИЧИНИ ТА ПРОЯВИ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ ПІДЛІТКІВ.....	43
ЄФІМОВА М. МПСИХОЛОГІЧНІ ЗАХОДИ З ПРОФІЛАКТИКИ АГРЕСИВНОЇ ПОВЕДІНКИ ПІДЛІТКІВ.....	45
КИЛИМЧУК І. РОЛЬ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ У ФОРМУВАННІ В УЧАСНИКІВ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ ТОЛЕРАНТНОГО СТАВЛЕННЯ ДО ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ.....	49
КОБЕЦЬ Д. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	52
КОВАЛЕЦЬ А. УЯВЛЕННЯ ЮНАЦТВА ПРО МАЙБУТНЬОГО ШЛЮБНОГО ПАРТНЕРА.....	55
КОВАЛЬЧУК Х. ОСОБЛИВОСТІ ЛІДЕРСЬКИХ ЯКОСТЕЙ СТУДЕНТІВ.....	57
КОЗЕНЮК М. ОСОБЛИВОСТІ ВИВЧЕННЯ ОСОБИСТІСНОЇ ГОТОВНОСТІ СТАРШОКЛАСНИКІВ ДО ВИБОРУ ПРОФЕСІЇ.....	58
КОНОНЧУК А. ЗДАТНІСТЬ ДО ЕМПАТІЇ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ.....	62
КОСТЮКОВИЧ І. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ САМООЦІНКИ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	65
КУЛАКЕВИЧ П. БАТЬКІВСТВО ТА МАТЕРИНСТВО ЯК СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ФЕНОМЕН.....	69
ЛАТА І. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ФЕНОМЕНУ «ВИГНАНЦЯ» В ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	72

МАРТЮЧЕНКО К. ПСИХОЛОГІЧНЕ БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ.....	74
МАРЧУК К. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРИЧИН БУЛІНГУ В НАВЧАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	77
МЕЛЬНИК Т. ПСИХОЛОГІЧНІ ЧИННИКИ АКЦЕНТУАЦІЇ ХАРАКТЕРУ У ПІДЛІТКІВ.....	78
МИСЬКО Є. ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	81
МИХАЙЛОВА Т. ШЛЯХИ ЗАПОБІГАННЯ ТА КОНСТРУКТИВНОГО РОЗВ'ЯЗАННЯ КОНФЛІКТІВ У ПІДЛІТКОВИХ КОЛЕКТИВАХ.....	83
МОВЧКО О. ПСИХОЛОГІЧНІ БАР'ЄРИ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ У ВЗАЄМОДІЇ ІЗ ПЕДАГОГІЧНИМ КОЛЕКТИВОМ.....	86
НЕЧАЄВА Р. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОСТТРАВМАТИЧНОГО СТРЕСОВОГО РОЗЛАДУ У ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ.....	89
НІКШИНА Д. ФОРМУВАННЯ ГУМАНІСТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В ОСВІТНЬО-ВИХОВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	94
ОЛЕКСІЙЧУК З. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ МУЗИКИ НА ЕМОЦІЙНІ СТАНИ ШКОЛЯРІВ.....	97
ОМЕЛЬЧУК О. ТРАНСФОРМАЦІЯ КОНЦЕПТУ Я-ПСИХОЛОГ У СТРУКТУРІ САМОСВІДОМОСТІ СТУДЕНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	101
ПИЛИШОК Т. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ МОТИВАЦІЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ.....	104
ПИСЬМЕННА В. ОСОБЛИВОСТІ САМОСТАВЛЕННЯ У НЕЗАДОВОЛЕНИХ ВЛАСНОЮ ЗОВНІШНІСТЮ ДІВЧАТ.....	105
ПОДЕЙКО Л. РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ.....	109
РАБОВИЧ І. ОСОБЛИВОСТІ ДІАГНОСТИКИ ПРОЯВІВ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ.....	111
РАБОВИЧ І. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ У КОРЕКЦІЙНІЙ РОБОТІ З ПІДЛІТКАМИ, ЯКІ МАЮТЬ ПРОЯВИ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ.....	113
РОМАНОВИЧ І. ПОПЕРЕДЖЕННЯ СУЇЦИДАЛЬНИХ НАХИЛІВ СЕРЕД СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	116
РОМАНЮК В. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МІЖ РОЗВИТКОМ ЕМОЦІЙНОЇ СФЕРИ ПІДЛІТКІВ І ЇХ СОЦІАЛЬНОГО СТАТУСУ В ГРУПІ.....	120
СОСОНЮК О. РОБОТА ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ ЩОДО РОЗВИТКУ ЕМПАТІЇ У ПІДЛІТКІВ.....	122
СТУПНИЦЬКА А., КОНОНЧУК А. ДОВІРА ЯК ОСНОВНА ФОНОВА ПЕРЕДУМОВА ВЗАЄМОДІЇ ВИКЛАДАЧА ТА СТУДЕНТІВ.....	125
СИРОТЮК А. ДЕПРЕСІЯ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19.....	129
ТКАЧ О. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЯВИЩА СОЦІАЛЬНОГО ВИГНАННІ В НАВЧАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	135
ЧЕРНИЖ Я. ОСОБЛИВОСТІ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ ПІДЛІТКІВ З ДЕВІАНТНОЮ ПОВЕДІНКОЮ.....	137
ЧИЧУК Ю. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СТРЕСОСТІЙКОСТІ СТУДЕНТСЬКОМУ ВІЦІ.....	140
ЧОРНОУС Я. ВПЛИВ ТРИВОЖНОСТІ НА НАВЧАЛЬНУ УСПІШНІСТЬ УЧНІВ....	142
ШЕПЕЛЬЧУК І. ЕМПІРИЧНЕ ВИВЧЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОЇ АДАПТАЦІЇ ДІТЕЙ 6-7 РОКІВ ДО УМОВ НУШ.....	144